

Marea strigare și deșteptarea fecioarelor

Duminică, 10 mai 2009 – Gili Cârstea

Page | 1

Care este sensul expresiei „marea strigare” în terminologia bisericii? De unde provine ea?

Tradiția populară spune că „marea strigare” este ultimul efort evanghelic al bisericii, sub puterea ploii târzii, prin care lumea întreagă va fi avertizată despre a doua venire a lui Hristos pe norii cerului.

Pionierii adventiști au folosit expresia „strigătul de la miezul nopții,” pe care au găsit-o în pilda celor zece fecioare. Considerând că în 1844 Hristos urma să revină pe nori, ei vedeau biserica Filadelfia ca fiind cele zece fecioare, iar grupul mileriților – din care ei făceau parte – vocea care s-a auzit strigând la miezul nopții păcatului „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!”

Mai târziu au înțeles că Hristos intrase la Nuntă, în Sfânta Sfintelor, pentru lucrarea de curățire, de unire cu natura divină, a sfinților adormiți în Hristos. Au înțeles că lucrarea aceasta urmează să treacă la cei vii, „curând, nimeni nu știe cât de curând,” și că atunci „strigătul de la miezul nopții” al îngerului al treilea va răsună, chemând generația în viață a poporului lui Dumnezeu, cele zece fecioare ale ultimei generații, să vină în întâmpinarea Mirelui, în întâmpinarea scopului Său etern, acela de a face din biserică „întruparea continuă a lui Hristos.”

Cu timpul, această speranță s-a estompat, expresia „marea strigare” fiind folosită în limbajul denominațional mai mult spre a indica o mare lucrare de evanghelizare a lumii, ultima avertizare înainte de revenirea lui Hristos. Fiind sub impresia concepției inițiale că Nunta reprezintă unirea dintre Hristos și Noul Ierusalim ca cetate, nu mai puteau înțelege un lucru elementar din pilda celor zece fecioare: „Strigarea” de la miezul nopții trezește fecioarele, adică biserica, și nu lumea.

„Marea strigare” este, deci, o chemare de a intra în scopurile și intențiile lui Dumnezeu oglindite în Sanctuar, de a uni, de a pune împreună, ceea ce omul – omul păcatului – despărțise. Nunta din Apocalipsa repară ceea ce a fost stricat prin divorțul din Eden; iar în Eden nu se despărțise Hristos de Noul Ierusalim, ci natura umană de cea divină. Acesta este scopul planului de mântuire, și el nu se poate încheia până când o generație în viață nu ajunge să înțeleagă că Nunta este „unirea dintre divin și uman.”

În această lumină capătă semnificație declarația inspirată că, în 1888, „marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos” (RH 22 nov, 1892).

În ce sens această descoperire a neprihănirii lui Hristos, venită în 1888, devine „marea strigare” a îngerului al treilea?

Această întrebare nu s-a pus niciodată, în toată această perioadă de 120 de ani. Nimeni nu a părut interesat ce era de descoperit în neprihănirea lui Hristos, care să aducă mult-dorita „mare strigare” și începerea timpului de strâmtorare. Și, trebuie să recunoaștem, nici nu prea avea rost o astfel de întrebare, când nutrești concepția populară că în 1888 a fost vorba despre îndreptățirea, sau neprihănirea prin credință. În acest

context, marea strigare a început de pe vremea lui Luther, și nu prea mai este nimic de descoperit în neprihănirea lui Hristos.

„Marea strigare” se aude atunci când începem să vedem în Hristos modelul lui Dumnezeu pentru biserica Sa, când ni se deschid ochii la apelul că „scopul lui Dumnezeu” este să facă din biserica Sa „continuarea întrupării lui Hristos,” și astfel începem să ne întrebăm de ce Hristos putea să trăiască în neprihănire, fără păcat, iar noi nu.

Când ne punem această întrebare, răspunsurile apar imediat:

„Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MB 180).

„Hristos a venit în chip omenesc și prin ascultarea Sa desăvârșită a dovedit că omenescul combinat cu divinul poate urma fiecare precept al lui Dumnezeu” (COL 314).

„Fiind părtași de natură divină, noi putem rămâne curați, sfinți și nepătați” (3 SM 131).

„El (Hristos) ne-a dat un exemplu de ascultare desăvârșită. El a luat măsuri ca noi să devenim părtași de natură divină și ne asigură că putem birui așa cum a biruit El” (3 SM 132).

„Luând natura noastră căzută, El a arătat ce poți deveni acceptând amplele măsuri pe care le-a luat, și devenind părtaș de natură divină” (3 SM 134).

„Este privilegiul nostru să fim părtași de natură divină, scăpând de stricăciunea care există în lume prin poftă. Dumnezeu a afirmat în mod clar că cere de la noi să fim desăvârșiți; și pentru că cere aceasta, a luat măsuri ca noi să putem fi părtași de natură divină. Numai așa putem avea succes în lupta pentru viața veșnică” (3 SM 203).

Acesta este privilegiul și înalta noastră chemare. Nunta aduce din nou împreună ceea ce a fost despărțit în Eden. Toate ceremoniile, metaforele și parabolele Scripturii oglindesc acest măreț eveniment care încheie marea controversă.

Astfel, „marea strigare” este chiar strigarea de la miezul nopții, prin care fecioarele – soția lui Hristos – sunt trezite la realitatea față de care dorm profund. Vocea care dă „strigarea” apare tocmai ca urmare a înțelegerii lucrării din marea zi a ispășirii.

Misiunea noastră este, deci, să anunțăm că evenimentul descris în Maleahi 3:1-4 este iminent:

„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor.

„Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului.

„El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămurii cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite.

„Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară.”

Acest pasaj, care descrie în amănunt lucrarea Duhului din templul inimii copiilor lui Dumnezeu, este o paralelă a altor prezentări majore ale Nunții, inclusiv a pildei despre cele zece fecioare:

„Venirea lui Hristos ca Marele nostru Preot în Sfânta Sfintelor pentru curățirea Sanctuarului, descrisă în Daniel 8:14; venirea Fiului Omului la Cel îmbătrânit de zile, prezentată în Daniel 7:13; venirea Domnului în

Templul Său, vestită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; el este reprezentat, de asemenea, prin venirea Mirelui la Nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare din Matei 25” (GC 426).

Prin urmare, toate marile evenimente ale Scripturii converg spre Nunta Mielului, partea a doua, când o generație în viață este chemată la realizarea scopului etern al lui Dumnezeu. La această realitate trebuie chemată biserica, cele zece fecioare, chiar dacă deșteptarea aceasta sună tocmai atunci când somnul este mai profund.

Marea strigare, că Solul legământului va intra „deodată,” adică fără prea multe avertizări, a început să răsune din nou, ca urmare a celui început din 1888; iar scopul ei este „deșteptarea,” trezirea fecioarelor. Deși ele se plâng de faptul că soneria este prea stridentă, sau că melodia este prost aleasă, nu trebuie să uităm că „Dumnezeu Își va trezi poporul,” și că este mai sigur să acceptăm metoda Lui de trezire, prin apelul că Mirele ne așteaptă la Nuntă, decât să ne trezim că redeșteptarea va veni prin intermediul ereziilor nimicitoare.

De trezit, fecioarele se vor trezi oricum. Dar de ce să punem în primejdie sufletele a milioane de membri, încurajându-i să se opună „strigătului de la miezul nopții,” numindu-l lumină falsă? Înțeleg străjerii de pe zidurile Sionului la ce risc major expun turma care le-a fost încredințată? Se gândesc ei că s-ar putea să fie ultima generație de invitați ai Împăratului, și că repetarea istoriei cu batjocorirea poștașilor s-ar putea să fie sinucigașă pentru denominațiune?

Nu, se pare că nu se gândesc, după modul în care procedază chiar în aceste zile, când „marea strigare” începe din nou să răsune la urechile fecioarelor adormite. Ani de zile au încercat să aducă redeșteptare și reformă în biserică, iar acum, când Dumnezeu Își trezește poporul cu avertizarea că Solul legământului stă gata să intre în Templul Său, ei nu găsesc nimic mai bun de făcut decât să intercepteze lumina, astfel ca ea să nu ajungă la popor.

Dacă vor reuși să o intercepteze și de data aceasta, vom vedea. Ce ne motivează pe noi să sperăm este că Dumnezeu a făgăduit un lucru, de care nu ne putem îndoii: „Lumina va ajunge la popor!”

Loialitatea față de Mire ne obligă să lucrăm sub lumina acestei făgăduințe, oricât de sumbre pot părea consecințele deșteptării forțate a fecioarelor.